

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเชิงทดลอง “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี” โดยมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ (3) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล (4) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของกลุ่มทดลองที่มีภูมิหลังทางชีวสังคมแตกต่างกันหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ และ (5) เพื่อสังเคราะห์ความคิดเห็นและความรู้สึกรักของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่พบนัยสำคัญทางสถิติจะแสดงด้วยสัญลักษณ์ ดังนี้

* แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 เสนอผลการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 70 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 35 คน ลักษณะพื้นฐานที่วิเคราะห์เพื่อการเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง คือ ภูมิหลังทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ ผลการเรียนเฉลี่ย และรายได้ของครอบครัว ใช้การคำนวณ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.1 – 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำแนกตามเพศ

เพศ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	จำนวน (35 คน)	ร้อยละ	จำนวน (35 คน)	ร้อยละ
ชาย	17	48.57	19	54.29
หญิง	18	51.43	16	45.71

จากตารางที่ 4.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน เป็นเพศชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 48.57 และเพศหญิง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 51.43 ส่วนกลุ่มควบคุมจำนวน 35 คน เป็นเพศชาย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 54.29 และเป็นเพศหญิง จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 45.71

ตารางที่ 4.2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำแนกตามผลการเรียนเฉลี่ย

ผลการเรียนเฉลี่ย	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	จำนวน (35 คน)	ร้อยละ	จำนวน (35 คน)	ร้อยละ
ตั้งแต่ 2.49 ลงมา	12	34.29	10	28.57
ตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป	23	65.71	25	71.43

จากตารางที่ 4.2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลการเรียนเฉลี่ย ซึ่งเป็นผลการเรียนเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน มีผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.49 ลงมา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 34.29 และมีผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 65.71 ส่วนกลุ่มควบคุม จำนวน 35 คน มีผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.49 ลงมา จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 และมีผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43

ตารางที่ 4.3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

รายได้ของครอบครัว	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	จำนวน (35 คน)	ร้อยละ	จำนวน (35 คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 15,000 บาท	9	25.71	8	22.86
15,000 – 20,000 บาท	14	40.00	16	45.71
ตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไป	12	34.29	11	31.43

จากตารางที่ 4.3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ของครอบครัว ซึ่งเป็นรายได้ของครอบครัวต่อเดือน นำมาแบ่งเป็น 3 ระดับ คือรายได้ต่ำ รายได้ปานกลาง และรายได้สูง กำหนดให้นักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้น้อยกว่า 15,000 บาทเป็นผู้ที่ครอบครัวมีรายได้ต่ำ กำหนดให้นักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้ 15,000 – 20,000 บาท เป็นผู้ที่ครอบครัวมีรายได้ปานกลาง และกำหนดให้นักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้ตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไป เป็นผู้ที่ครอบครัวมีรายได้สูง โดยกลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 15,000 บาท จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 25.71 มีรายได้ของครอบครัว 15,000 – 20,000 บาท จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 และมีรายได้ของครอบครัวตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไป จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 34.29 ส่วนกลุ่มควบคุม จำนวน 35 คน มีรายได้ของครอบครัวน้อยกว่า 15,000 บาท จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 มีรายได้ของครอบครัว 15,000 – 20,000 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 45.71 และมีรายได้ของครอบครัวตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไป จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 31.43

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นผลจากการทดลอง โดยมีเป้าหมายหลักที่สำคัญ คือ การตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ทั้ง 4 ข้อ การวิเคราะห์ตามสมมติฐานข้อที่ 1 ใช้การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t-test independent) การวิเคราะห์ตามสมมติฐานข้อที่ 2 ใช้การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-test dependent) การวิเคราะห์ตามสมมติฐานข้อที่ 3 ใช้คะแนนการเปรียบเทียบระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลการทดลองของกลุ่มทดลอง ใช้สถิติการ

ทดสอบค่าที่แบบไม่อิสระ (t-test dependent) และส่วนการวิเคราะห์ตามสมมติฐานข้อที่ 4 ใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (2 way ANOVA) การวิเคราะห์ทางสถิตินี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคำนวณโดยใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐาน ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า “นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแสนสุข ในกลุ่มทดลองหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะสูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น” ใช้การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที่แบบอิสระ (t-test independent) ตัวแปรตามคือ พฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 4.4 – 4.5 ดังนี้

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ค่าสถิติ			
		$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.(2-tailed)
กลุ่มทดลอง (ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตาม เทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนา พฤติกรรมความมีจิตสำนึก สาธารณะ)	35	108.21	2.13	0.78	.19
กลุ่มควบคุม (ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่นๆ)	35	107.23	2.04		

จากตารางที่ 4.4 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น โดยใช้สถิติทดสอบค่าทีแบบอิสระ ได้ค่าที่ เท่ากับ 0.78 ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลที่พบสรุปได้ว่า ก่อนการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่นมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ค่าสถิติ			
		$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.(2-tailed)
กลุ่มทดลอง (ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตาม เทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนา พฤติกรรมความมีจิตสำนึก สาธารณะ)	35	132.68	2.54	39.74	.00*
กลุ่มควบคุม (ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่นๆ)	35	110.17	2.26		

จากตารางที่ 4.5 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น โดยใช้สถิติทดสอบค่าทีแบบอิสระ ได้ค่าที่ เท่ากับ 39.74 ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 132.68 สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 110.17

จากผลที่พบสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ มีพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น ซึ่งผลเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า “นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแสนสุข ในกลุ่มทดลองหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะสูงกว่าของกลุ่มควบคุมหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05”

2.2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า “กลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ สูงกว่ากลุ่มทดลองก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ” วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระต่อกัน (t-test dependent)

ตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

กลุ่มทดลอง		ค่าสถิติ			
(ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ)	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.(2-tailed)
ก่อนการทดลอง	35	108.21	2.13	52.36	.00*
หลังการทดลอง	35	132.68	2.54		

จากตารางที่ 4.6 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะโดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระต่อกัน (t-test dependent) ได้ค่าที เท่ากับ 52.36 ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย หลังจากทีนักเรียนกลุ่มทดลองได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 132.68 สูงกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 108.21

จากผลที่พบสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ มีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ สูงกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ซึ่งผลเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า “กลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรม ความมีจิตสำนึกสาธารณะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะสูงกว่ากลุ่มทดลองก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ”

2.3 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า “กลุ่มทดลองหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ในระยะติดตาม มีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ไม่แตกต่างกันกับระยะหลังการทดลอง” วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระต่อกัน (t-test dependent)

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	จำนวน	ค่าสถิติ
------------------------	-------	----------

	(คน)	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.(2-tailed)
ระยะหลังการทดลอง	35	132.68	2.54		
				3.75	.11
ระยะติดตามผล	35	130.92	2.42		

จากตารางที่ 4.7 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระต่อกัน (t-test dependent) ได้ค่าที เท่ากับ 3.75 ซึ่งไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของระยะติดตามผลหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 130.92 ส่วนระยะหลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 132.68

จากผลที่พบสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองระยะติดตามผลหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ มีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะไม่แตกต่างกับระยะหลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ซึ่งผลเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า “กลุ่มทดลองในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตาม มีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ไม่แตกต่างกัน”

2.4 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองเมื่อเปรียบเทียบระหว่างการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ กับลักษณะภูมิหลังทางชีวสังคม

การวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 4 ที่ว่า “กลุ่มทดลองที่มีภูมิหลังทางชีวสังคมแตกต่างกัน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะจะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะแตกต่างกัน” สมมติฐานการวิจัยข้อนี้คาดว่า การที่นักเรียนมีลักษณะภูมิหลังทางชีวสังคมแตกต่างกัน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ จะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะแตกต่างกัน การวิเคราะห์จะใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (2 way ANOVA) ซึ่งมีการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัว

แบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ เป็นตัวแปรอิสระตัวแรก และมีลักษณะภูมิหลังทางชีวสังคม (เพศ ผลการเรียนรู้เฉลี่ย และรายได้ของครอบครัว) ครั้งละตัวแปร เป็นตัวแปรปัจจัยเชิงเหตุผลสมทบ การวิเคราะห์ให้ความสนใจกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ กับตัวแปรลักษณะภูมิหลังทางชีวสังคมเป็นสำคัญ

ตัวแปรลักษณะภูมิหลังทางชีวสังคมและตัวแปรการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ ได้แก่

- 1) เพศ แบ่งเป็น เพศชายกับเพศหญิง
- 2) ผลการเรียนรู้เฉลี่ย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ นักเรียนที่มีผลการเรียนรู้เฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป และนักเรียนที่มีผลการเรียนรู้ตั้งแต่ 2.49 ลงมา
- 3) รายได้ของครอบครัว แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ นักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้ตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไป นักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้ 15,000 – 20,000 บาท และนักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้น้อยกว่า 15,000 บาท
- 4) การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะตัวแปรนี้มีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 128 – 137 คะแนน โดยมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 132.68 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.45 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยมีใช้ค่าเฉลี่ยกลุ่มรวมเป็นตัวแบ่ง นักเรียนที่มีคะแนน 133 – 137 จัดเป็นนักเรียนกลุ่มทดลองที่อยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะสูง จำนวน 19 คน นักเรียนที่มีคะแนน 128 – 136 จัดเป็นนักเรียนกลุ่มทดลองที่อยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะต่ำ จำนวน 16 คน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (2 way ANOVA) พฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลอง เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะกับลักษณะภูมิหลังทางชีวสังคม ผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 4.8 – 4.10

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองเมื่อพิจารณาตามตัวแปรการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะกับเพศ

Source of variation	df	SS	MS	F	Sig
(ก) × (ข)	1	24.48	24.48	1.09	.31
เพศ(ข)	1	7.12	7.12	.39	.78

การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิค ตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมี จิตสำนึกสาธารณะ(ก)	1	8768.55	8768.55	75.24	.00*
ความคลาดเคลื่อน	31	375.01	5.68		
รวม	34				

จากตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ของพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ และไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาตามเพศ ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันต่อพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ แสดงว่าหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ เพศชายและหญิงมีพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

จากผลที่พบสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีเพศต่างกัน ภายหลังที่ใช้การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ มีพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลดังกล่าวไม่สนับสนุนสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 4 ที่ว่า “นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่มีเพศต่างกัน เมื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ จะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะแตกต่างกัน”

ตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองเมื่อพิจารณาตามตัวแปรการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะกับผลการเรียนเฉลี่ย

Source of variation	df	SS	MS	F	Sig
(ก) × (ข)	1	2.18	2.18	.38	.53
ผลการเรียนเฉลี่ย(ข)	1	1.15	1.15	.21	.65
การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิค ตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมี จิตสำนึกสาธารณะ(ก)	1	8016.46	8016.46	69.42	.00*
ความคลาดเคลื่อน	31	374.05	6.67		

รวม	34
-----	----

จากตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ของพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ และไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาตามผลการเรียนเฉลี่ย ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันต่อพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ แสดงว่าหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ผลการเรียนเฉลี่ยมีพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

จากผลที่พบสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีผลการเรียนเฉลี่ยต่างกัน ภายหลังที่ใช้การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ มีพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลดังกล่าวไม่สนับสนุนสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 4 ที่ว่า “นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยต่างกัน เมื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ จะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะแตกต่างกัน”

ตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองเมื่อพิจารณาตามตัวแปรการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะกับรายได้ของครอบครัว

Source of variation	df	SS	MS	F	Sig
(ก) × (ข)	2	16.48	8.24	1.57	.22
รายได้ของครอบครัว(ข)	2	13.72	6.86	1.29	.28
การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ(ก)	1	6795.26	6795.26	55.73	.00*
ความคลาดเคลื่อน	29	338.83	5.29		
รวม	34				

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ของพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ และไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาตามรายได้ของครอบครัว ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันต่อพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ แสดงว่าหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ รายได้ของครอบครัวมีพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

จากผลที่พบสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน ภายหลังที่ใช้การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ มีพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลดังกล่าวไม่สนับสนุนสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 4 ที่ว่า “นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่มีรายได้ของครอบครัวต่างกัน เมื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ จะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะแตกต่างกัน”

ตอนที่ 3 เสนอผลการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

จากผลการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยมีข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการสังเคราะห์ความคิดเห็น จากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาความมีจิตสำนึกสาธารณะ จำนวน 12 ครั้ง 12 กิจกรรม ระหว่างเดือน มกราคม ถึงเดือน กุมภาพันธ์ 2559 นักเรียนได้สะท้อนความคิดเห็นในเชิงความรู้สึก ผ่านการเขียนในใบงานกิจกรรม หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวทุกกิจกรรม ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ โดยผู้วิจัย มีการแบ่งการเรียนรู้ออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

(1) จิตสำนึกสาธารณะต่อตนเอง ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ มีความซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา ประหยัดรู้จักความพอดี และมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

(2) จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมแบ่งเป็น

2.1 จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อโรงเรียน หมายถึง ดูแลรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน ดูแลรักษาสาธารณะสมบัติของโรงเรียน รักษาสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน เคารพสิทธิในการใช้สาธารณะสมบัติของทางโรงเรียน และอาสาช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียนด้วยความเต็มใจ

2.2 จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน หมายถึง ดูแลทำ

ความสะอาดบริเวณชุมชน ดูแลรักษาสาธารณะสมบัติของชุมชน รักษาสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน
เคารพสิทธิในการใช้สาธารณะสมบัติของชุมชน และอาสาช่วยเหลือกิจกรรมในชุมชนด้วยความเต็มใจ

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ “รักแรกพบ”

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียน
 2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักและเข้าใจถึงความหมายและความสำคัญ และประโยชน์ของพฤติกรรมความจิตสำนึกสาธารณะ
 3. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้เห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรม
 4. เพื่อสำรวจลักษณะการมีจิตสำนึกสาธารณะก่อนร่วมกิจกรรม

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมครั้งนี้เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ พร้อมบอกแนวทางปฏิบัติตนรวมถึงประโยชน์ที่จะได้จากการเข้าร่วมกิจกรรม พร้อมให้นักเรียนได้สำรวจลักษณะการมีจิตสำนึกสาธารณะของตนก่อนร่วมกิจกรรม

จากการทำกิจกรรม พบว่านักเรียนให้ความร่วมมือและตั้งใจดี เข้าใจจุดมุ่งหมายในการทำกิจกรรมและนักเรียนยกตัวอย่างบุคคลที่เป็นที่รักแรกพบของนักเรียนได้ นักเรียนบอกถึงพฤติกรรมของตัวเองละครจาก Video YouTube ลูกชายคนกวาดขยะ ได้ว่า ความรักของพ่อแม่ คือความปรารถนาดีต่อลูก พ่อแม่ทำงานเหนื่อยแต่สิ่งสำคัญคืออยากให้ลูกเป็นคนดี มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว และส่วนรวม ลูกทุกคนสามารถแสดงความกตัญญูต่อพ่อแม่ โดยการแบ่งเบาภาระพ่อแม่ ช่วยงานบ้าน ช่วยดูแลบ้าน เป็นเด็กดี ตั้งใจเรียน ประพฤติตนและปฏิบัติตนบนพื้นฐานของความดี ช่วยพ่อแม่ได้ทุกวัน

ตัวอย่างการเขียนแสดงความรู้สึกของนักเรียน เช่น

“ คุณพ่อ คือ รักแรกพบของหนู พ่อดูแลและรักหนู เป็นสุดที่รักของหนู ”

“ แม่ คือ รักแรกพบของผม แม่เป็นผู้หญิงธรรมดา แม่ทำงานเหนื่อย แม่รักผมตั้งแต่ผมอยู่ในท้อง แม่เป็นผู้หญิงเก่งดูแลผมกับน้อง ผมรักแม่ครับ ”

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ความหมายของจิตสำนึกสาธารณะพร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม ทำให้เห็นความสำคัญของคนในครอบครัว การเอาใจใส่ต่อคนในครอบครัว เอาใจใส่ต่อสังคมส่วนรวม เราเป็นส่วนเล็กๆของสังคม แต่เราก็เป็นส่วนที่จะ

เติมเต็มสังคมและสรรค์สร้างสังคมให้น่าอยู่ โดยการดูแลและรักษาสังคมให้น่าอยู่ยิ่งขึ้น และเติบโตขึ้นโดยมีรากฐานการบ่มเพาะ “จิตสำนึกสาธารณะ” ให้หยั่งรากลึก ลงไปในจิตใจ ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกรักของนักเรียน ดังนี้

“ครอบครัวเป็นส่วนสำคัญของเราทุกคน”

“ได้เรียนรู้ว่า ความรักของคนในครอบครัวเป็นเกราะและเป็นกำแพงที่ป้องกันภัยที่ดีที่สุด”

“ทำให้เข้าใจคำว่า จิตสำนึกสาธารณะ นั้นมีความสำคัญ และทำให้เห็นคุณค่าของจิตสำนึกสาธารณะ”

“ได้รู้ว่า จิตสำนึกสาธารณะ สำคัญอย่างไร และทราบความหมายของจิตสำนึกสาธารณะ ได้เห็นความสำคัญของประโยชน์ของพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ”

“รู้ถึงคุณค่าของจิตสำนึกสาธารณะและเป็นส่วนสำคัญทำให้สังคมเราน่าอยู่มากขึ้น”

ด้านที่ 1 จิตสำนึกสาธารณะต่อตนเอง

ครั้งที่ 2 พอเพียงอย่างเพียงพอ

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและเห็นความสำคัญของการประหยัดรู้จักความพอประมาณ
 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักแบ่งปัน
 3. เพื่อปลูกฝังหลักคิดแบบพอเพียงและให้นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมครั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการออม ความพอเพียง พอประมาณ ปลูกจิตสำนึกด้านความพอเพียงและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักแบ่งปัน จากการทำทำกิจกรรม พบว่า การนำเสนอด้วยแบบบุคคลจริงโดยให้นักเรียนในห้องเรียนที่มีการฝากเงินออมกับโครงการธนาคารโรงเรียนของทางธนาคารออมสินและมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มาเป็นตัวอย่าง และการชม MV เพลงอยู่อย่างพอเพียง นักเรียนบอกถึงพฤติกรรมของการออมและความพอเพียง โดยน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ สร้างแรงบันดาลใจ ปลูกฝังค่านิยมการพอเพียง

จากการตรวจผลการปฏิบัติกิจกรรมไปงานโดยนักเรียนได้ร่วมทำใบงานกิจกรรม พร้อมแสดงความคิดเห็นต่อการประหยัดอดออมและมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นสิ่งดีต่อตนเองเป็นคุณธรรมประจำใจ การพอเพียงเริ่มจากสิ่งเล็กน้อยจากการประหยัดวันละนิด อาหารและน้ำที่ซื้อทานก็ทานให้หมด ของใช้ก็ใช้อย่างระมัดระวังเพื่อประหยัดเงินของพ่อแม่ เสื้อผ้าที่ชำรุดก็นำมา

ซ่อมแซม ทำนทานหารายได้ระหว่างเรียน และรู้จักแบ่งปันให้ผู้อื่น การแบ่งปันอาจจะเล็กน้อยแต่จะเป็นความประทับใจของผู้รับและเป็นความสุขใจของผู้ให้ อาจแบ่งปันขนม แบ่งปันสิ่งของ รู้จักเป็นผู้ให้ นักเรียนเห็นความสำคัญของการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และความประหยัสดอดออม จากคำพูดที่ว่า

“ผมจะแบ่งขนมให้เพื่อนได้ทานด้วยกัน ”

“ผมจะมีน้ำใจต่อคนในครอบครัว ช่วยงานต่างๆ และแบ่งปันของเล่นให้น้องชายผมครับ ”

“หนูจะเก็บออมเงิน ซื้อของที่จำเป็น และหยอดกระปุกออมสินทุกวัน นำเงินที่เก็บไปฝากธนาคาร เพื่อใช้เป็นทุนการศึกษาค่ะ”

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ ความพอเพียงพอประมาณ และการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกร่วมจากการเข้าร่วมกิจกรรม

นักเรียนเห็นความสำคัญของการประหยักรู้จักการออม การแบ่งปัน เราต้องพึงพาอาศัยซึ่งกันและกัน การแบ่งปันให้คนในครอบครัว แบ่งปันให้เพื่อนบ้าน แบ่งปันให้กัลยาณมิตร หรือการแบ่งปันรอยยิ้มมิตรไมตรีกับทุกคนในสังคม จะสร้างความสุขให้ทุกคน และการออมโดยการเขียนบันทึกรายรับ – รายจ่าย ทำให้เรารู้จักการประมาณตน ใช้จ่ายที่จำเป็น ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกของนักเรียน ดังนี้

“การเรียนรู้ถึงการออม พอประมาณ มีเหตุผล สร้างภูมิคุ้มกันในการออม มีความสำคัญ”

“ได้รู้ว่า ความพอเพียง ที่เราน้อมนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง ของพ่อหลวงมาใช้ในการดำเนินชีวิต เป็นสิ่งที่ทรงคุณค่า และเป็นสิ่งดีงามที่เราควรนำมาใช้กับทุกคนครับ”

“ได้รู้ว่า การแบ่งปันและการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จะสร้างมิตร สร้างความสุขให้กับผู้มอบให้และผู้ได้รับ”

“เป็นกิจกรรมที่ดีมากเพราะทำให้เราเห็นตัวอย่างที่ดีของผู้ที่มีจิตสำนึกสาธารณะในการออมและการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และเราควรส่งเสริมให้ทุกคนได้เห็นความสำคัญต่อสิ่งนี้”

ครั้งที่ 3 คุณค่าของเวลา

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงการตรงต่อเวลา และเห็นคุณค่าการตรงต่อเวลา
 2. เพื่อให้นักเรียนเห็นถึงคุณค่าของการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ
 3. เพื่อให้นักเรียนรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ
 4. เพื่อให้นักเรียนรู้ประโยชน์ของการตรงต่อเวลา

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ เพื่อช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าการตรงต่อเวลา รู้จักการวางแผนการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ใส่ใจ และตั้งใจในการทำงาน ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายโดยแบ่งเวลาให้เหมาะสมทั้งการทำงาน และการดำเนินชีวิตประจำวัน เวลาเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อส่วนรวมหรือจัดกิจกรรมต่างๆ เข้าร่วมกิจกรรมให้ตรงเวลา

จากการทำกิจกรรม ผู้วิจัยได้เสนอตัวแบบจากสถานการณ์จำลอง สื่อวีดิทัศน์ และการเล่าประสบการณ์ในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และส่วนรวม ความรู้สึกที่ได้เรียนรู้จากสถานการณ์ตัวอย่าง ภูตะวัน มาไม่ตรงเวลา ทำให้ภูตะวันและเพื่อนๆ ไม่ได้เข้าร่วมแข่งขันศิลปหัตถกรรมเป็นตัวแทนของทางโรงเรียน ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า จะนำเรื่องนี้ไปเป็นบทเรียน เพื่อปรับปรุงตนเองให้เป็นคนตรงต่อเวลา และตั้งใจปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ เพื่อจะไม่ให้เสียโอกาสอย่างภูตะวัน นอกจากนี้จากการตรวจใบงาน คุณค่าของเวลา นักเรียนคิดว่าการตรงต่อเวลามีความสำคัญและเป็นการสร้างโอกาสที่ดีต่อตนเอง และการไม่ตรงต่อเวลาจะทำให้ตนเองพลาดโอกาสที่สำคัญได้ ตื่นให้เข้าชั้นโดยปฏิบัติตน เป็นผู้ตื่นให้เข้าชั้น หรือเวลาร่วมกิจกรรมต่างๆก็มาก่อนเวลา มีการวางแผนการทำงานเป็นขั้นตอน รู้จักการเผื่อเวลา ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ทั้งงานส่วนตัว และงานของทางโรงเรียน ช่วยงานพ่อแม่ด้วยความเต็มใจ ทำงานต่างๆที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ช่วยงานของโรงเรียน กิจกรรมต่างๆด้วยความเต็มใจ ใส่ใจ และทุ่มเท ในการทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลัง เต็มความสามารถแห่งตน จากคำพูดที่ว่า

“เราควรตรงต่อเวลา มาถึงโรงเรียนก่อนเวลาเข้าแถว เข้าเรียนและเข้าร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียนก็ควรมาก่อนเวลาที่ได้นัดหมาย”

“ถ้าผมมาสายจะทำให้ผมโดนลงโทษและจะทำให้เสียเวลาเรียน ซึ่งจะคิดเป็นนิสัยส่งผลกระทบในอนาคตของผมด้วย ดังนั้นผมจะตื่นให้เข้าชั้น เข้าร่วมกิจกรรมให้ทันเวลาครับ”

“หนูจะช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านด้วยความเต็มใจ ช่วยงานคุณครูทุกๆครั้งด้วยความเต็มใจค่ะ”

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้การตรงต่อเวลาและการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจพร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 3 ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการตรงต่อเวลา เห็นประโยชน์ของการตรงต่อเวลา เห็นคุณค่าของการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ

เวลาทุกวินาทีมีคุณค่าเสมอ เวลาเพียงเสี้ยววินาทีอาจเปลี่ยนชีวิตของใครบางคน เวลาที่มีคุณค่าและเราไม่สามารถย้อนเวลากลับมาได้ เราต้องรักษาเวลา และใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ให้มีประสิทธิภาพ และเราต้องทำงาน ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ใส่ใจ ทุ่มเท กับงานทุกชิ้น เพราะงานทุกอย่างถ้าเราทำด้วยความตั้งใจและเต็มที่กับงานที่ได้รับมอบหมาย ทำงานด้วยความรักในงาน เราจะทำงานอย่างมีความสุข ทำงานด้วยความสนุก และสร้างสรรค์งานออกมาอย่างมีคุณภาพ ทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จุดเริ่มแรกในการทำงาน เราต้องเห็นคุณค่าของงานที่เราทำ ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกลึกซึ้งของนักเรียน ดังนี้

“ได้ประสบการณ์ คือ การเป็นคนตรงต่อเวลา จะทำให้เรามีโอกาสได้ทำงานหรือทำกิจกรรมต่างๆ ได้บรรลุเป้าหมาย”

“ตระหนักถึงการเป็นคนรักษาเวลา และรู้ถึงการรักษาเวลาว่าต้องทำได้อย่างไร”

“รู้สึกดีที่ได้ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ได้รู้ว่าถ้าเราทำงานด้วยความเต็มใจงานที่ได้ออกมาจะมีความสมบูรณ์ และเสร็จทันเวลา”

“ได้รู้ว่า การตรงต่อเวลาและการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ทำให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น”

“ได้เรียนรู้ว่าการบริหารเวลามีความสำคัญกับงานที่ได้รับมอบหมาย จัดลำดับความสำคัญของงานที่เราทำ แบ่งเวลางานและเวลาส่วนตัว เพื่อให้ตารางชีวิตของเรารับรื่นมีความสุขในชีวิต”

ครั้งที่ 4 โตไปไม่โกง

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง ผู้อื่น และส่วนรวมได้
 2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกถึงพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง ผู้อื่น และส่วนรวมได้
 3. เพื่อเสนอแนวทางการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

จากการทำกิจกรรมครั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนแสดงความจริงใจต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อส่วนรวม ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์เป็นที่ตั้ง แสดงออกถึงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ และตระหนักถึงพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อส่วนรวม เห็นประโยชน์ในการดำรงตนเป็นผู้มีคุณธรรมความซื่อสัตย์ สำนึกดีโตไปไม่โกง จากการเล่า

เหตุการณ์จริงของตัวแบบนักเรียนรุ่นพี่ที่เก็บเงินจำนวน 5,000 บาท พร้อมนำส่งคืนเจ้าของ และการดูคลิป VDO ของแท็กซีพลเมืองดี ที่มีความซื่อสัตย์ นักเรียนต่างแสดงความชื่นชมรุ่นพี่ และเห็นในการกระทำสิ่งที่ถูกต้องดีงาม ถือความสุจริตเป็นคุณธรรมที่สำคัญอย่างยิ่งในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม สร้างจิตสำนึกดีโตไปไม่โกง ส่งผลดีต่อสังคมเกิดความสงบสุข และสร้างแรงบันดาลใจแห่งตน เกิดความภาคภูมิใจที่ได้เก็บเงินหรือสิ่งของส่งคืนเจ้าของได้

ภายหลังการทำกิจกรรม นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นในใบงาน โตไปไม่โกง นักเรียนมีวิธีแสดงออกถึงพฤติกรรมความซื่อสัตย์และคิดว่าความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อส่วนรวมมีความสำคัญ จากตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่ว่า

“ความซื่อสัตย์ไม่ได้ส่งผลดีสำหรับตัวเราแต่ส่งผลดีต่อให้ผู้อื่นด้วย”

“ของที่ไม่ใช่ของผม ผมจะไม่หยิบมาเป็นของผมเด็ดขาดครับ”

“ความซื่อสัตย์เป็นคุณธรรมประจำใจที่หนูจะนำไปประพฤติปฏิบัติค่ะ”

“หนูจะไม่ลอกการบ้านเพื่อน ถ้าทำไม่ได้จะให้เพื่อนช่วยอธิบายให้ค่ะ”

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 4 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในด้านความซื่อสัตย์ พร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 4 ทำให้นักเรียนตระหนักถึงความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และส่วนรวม สร้างสำนึกดีโตไปไม่โกง แสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริต และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกของนักเรียน ดังนี้

“ได้เรียนรู้ว่าของที่ไม่ใช่ของเรา ควรนำส่งคืนเจ้าของ ไม่ควรนำมาเป็นของตนเอง”

“ได้เรียนรู้ว่า ความซื่อสัตย์ต่อคำพูด การกระทำ ทั้งต่อหน้า และลับหลัง เป็นความสำคัญ เป็นคุณธรรมประจำตน”

“ตระหนักถึงการเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต ว่าต้องทำอะไรและควรมีสำนึกดีโตไปไม่โกงว่าต้องทำได้อย่างไร”

“การฝึกตนเป็นคนมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และสังคม เป็นสิ่งดีงาม”

“เราควรชื่นชมบุคคลต้นแบบ สำนึกดีโตไปไม่โกง และร่วมใจกันปฏิบัติเพื่อสร้างสังคมสงบสุข”

ด้านที่ 2.1 จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อโรงเรียน

ครั้งที่ 5 โรงเรียนสวย ด้วยมือเรา

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน และรักษาสีสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2. เพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมและถือเป็นหน้าที่ในการช่วยกันดูแลรักษาความสะอาดบริเวณบริเวณโรงเรียน และรักษาสีสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดและรักษาสีสิ่งแวดล้อมของทางโรงเรียน สร้างจิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวม นักเรียนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความสะอาดและสิ่งแวดลอมในโรงเรียน และถือเป็นหน้าที่ของเราทุกคน สร้างพฤติกรรมการเห็นคุณค่า คำนึงถึงประโยชน์สุขของส่วนรวมเพื่อประโยชน์ของทางโรงเรียน

จากการทำกิจกรรม พบว่า นักเรียนสามารถทำตามแผนกิจกรรมได้ และจากตัวแบบสัญลักษณ์วิถีทัศน์เป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนเห็นความสำคัญช่วยกันรักษาความสะอาดและสิ่งแวดลอมของทางโรงเรียน นักเรียนเกิดจิตสำนึกสาธารณะเพิ่มขึ้น จากการสังเกตการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนและจากการตรวจผลการปฏิบัติกิจกรรมไปงาน “โรงเรียนสวย ด้วยมือเรา” พบว่านักเรียนสามารถสรุปประเด็นเนื้อหากิจกรรมและสามารถเขียนการกระทำจิตสำนึกสาธารณะเพื่อประโยชน์ของทางโรงเรียนในการรักษาความสะอาดและรักษาสีสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และนำความรู้ไปงานไปใช้ประโยชน์ ซึ่งนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นถึงวิธีการดูแลรักษาความสะอาดและรักษาสีสิ่งแวดล้อมของทางโรงเรียน ดังนี้ จะช่วยรักษาความสะอาดของเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบ ทั้งขยะลงถังที่โรงเรียนจัดไว้ ไม่นำอาหารและเครื่องดื่มออกนอกบริเวณโรงอาหาร เมื่อเห็นขยะที่พื้นก็ช่วยเก็บลงถังขยะ เก็บจานชามที่ทานเสร็จให้เรียบร้อย ทำความสะอาดห้องเรียนหลังเรียนเสร็จ รักษาสิ่งแวดลอมของทางโรงเรียน รดน้ำต้นไม้บริเวณโรงเรียน ไม่เดินลัดสนามหญ้า ไม่ทิ้งขยะลงสระน้ำของทางโรงเรียน และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อื่น

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 5 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในด้านการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน และรักษาสีสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนพร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 5 ทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน และรักษาสีสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และถือเป็นหน้าที่ของเราทุกคนในการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน และรักษาสีสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกของนักเรียน ดังนี้

“ทำให้เราเป็นคนมีระเบียบวินัยรักษาความสะอาด ในเรื่องการทิ้งขยะให้ถูกที่ ช่วยกันเก็บขยะในห้องเรียน และทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ”

“ได้รู้ว่าการรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน ห้องเรียน ห้องคอมพิวเตอร์ โรงอาหาร ดูแลเขตพื้นที่ความรับผิดชอบ และบริเวณต่างๆ ของทางโรงเรียน เราทุกคนต้องร่วมมือ ร่วมใจกันเพื่อโรงเรียนของเรา”

“ได้รู้ความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน และรักษาสภาพแวดล้อมของทางโรงเรียน”

“รู้สึกดีที่เห็นโรงเรียนของเราสะอาดและสิ่งแวดล้อมสวยงาม เป็นที่เชิดหน้าชูตาของบุคคลที่มาเยี่ยมชมโรงเรียนของเรา”

ครั้งที่ 6 ร่วมแรง ร่วมใจ

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อนักเรียนเกิดความตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของทางโรงเรียน อย่างรู้คุณค่าและใช้เท่าที่จำเป็น
 2. เพื่อให้นักเรียนเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมของทางโรงเรียน
 3. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดจิตสำนึกการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์สูงสุดของทางโรงเรียน

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงการรักษาสาธารณะสมบัติและเห็นความสำคัญของการใช้ของส่วนรวมของทางโรงเรียนอย่างรู้คุณค่าใช้เท่าที่จำเป็น และเคารพในการใช้ของส่วนรวม สร้างจิตสำนึกสาธารณะคำนึงประโยชน์ของทางโรงเรียน

จากการทำกิจกรรม พบว่า นักเรียนสนใจและตั้งใจทำกิจกรรมสามารถทำตามแผนกิจกรรม นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเห็นความสำคัญของการมีจิตสำนึกสาธารณะของการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมของทางโรงเรียน จากการสังเกตการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียนและการตรวจใบงาน พบว่านักเรียนสรุปประเด็นและเขียนการกระทำจิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ของทางโรงเรียนในการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวม ซึ่งนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นถึงการกระทำ ดังนี้ เข้าแถวซื้ออาหาร ขยับที่นั่งในโรงอาหารให้ผู้อื่น แบ่งปันอุปกรณ์การกีฬาให้เพื่อนได้เล่น แบ่งปันเครื่องคอมพิวเตอร์ให้เพื่อนได้ใช้ ไม่ยึดครองสาธารณะสมบัติของโรงเรียนเป็นของตน จอดรถจักรยานยนต์อย่างเป็นระเบียบ ปิดไฟ-พัดลมหลังออกจากห้องเรียน ไม่ขีด-เขียน-วาดภาพบนโต๊ะเก้าอี้ ไม่เขียนผนังห้องเรียน รักษาความสะอาดของห้องน้ำ รักษาสาธารณะของทางโรงเรียน ปิดเครื่องคอมพิวเตอร์

หลังเลิกใช้งาน เก็บหนังสือเข้าชั้นหนังสือหลังอ่านเสร็จแล้วในห้องสมุด ไม่เล่นฟุตบอลหรือวิ่งเล่นบนอาคารเรียน ช่วยสอดส่องดูแลอุปกรณ์สิ่งของของทางโรงเรียน ใช้อย่างถูกต้องของทางโรงเรียนอย่างทะนุถนอม เพื่อไว้ให้คนอื่นสามารถใช้ร่วมกันและเกิดประโยชน์ต่อผู้อื่นต่อไป

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 6 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์สูงสุดของทางโรงเรียน พร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 6 ทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์สูงสุดของทางโรงเรียน ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกของนักเรียน ดังนี้

“ได้เรียนรู้ถึงการใช้อย่างส่วนรวมของทางโรงเรียน ควรช่วยกันดูแล และใช้อย่างทะนุถนอม เพราะจะได้ให้เพื่อนนักเรียนหรือคนอื่นได้ใช้ร่วมกัน”

“ทำให้เราได้เรียนรู้เรื่อง การรักษาสาธารณะสมบัติของทางโรงเรียน ทั้งการใช้ห้องน้ำ ห้องสมุดของทางโรงเรียน เพื่อส่วนรวมและเกิดประโยชน์สูงสุดกับทางโรงเรียน”

“ตระหนักถึงการไม่ยึดครองสิ่งของของทางโรงเรียนมาเป็นสมบัติของตนเอง เพราะทุกคนมีสิทธิที่จะได้ใช้ของร่วมกัน ทำให้เราและบุคคลอื่นได้ใช้สิ่งของร่วมกัน”

“ได้เรียนรู้การแบ่งปันสิ่งของให้กับผู้อื่น และรักษาสาธารณะสมบัติของทางโรงเรียนเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม”

“ส่งเสริมให้ทุกคนเป็นหู เป็นตา ร่วมแรง ร่วมใจ เพื่อให้โรงเรียนของเราอยู่เป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณภาพต่อไป”

ครั้งที่ 7 เพื่อน ช่วย เพื่อน

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและเห็นความสำคัญของความเสียสละ มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตนและอาสาช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียนด้วยความเต็มใจ
 2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกแสดงออกถึงความเสียสละ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจ สละประโยชน์ส่วนตนเพื่อช่วยเหลือทำประโยชน์ต่อบุคคลและส่วนรวม

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การกระทำกิจกรรมครั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการอาสาช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียนด้วยความเต็มใจ ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยกำลังกาย กำลังใจ มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน มีความเสียสละ มีน้ำใจ สร้างความสุขในการช่วยเหลือผู้อื่น

จากการทำกิจกรรม ผู้วิจัยได้เสนอตัวแบบวิถีทัศน์และตัวแบบจากสถานการณ์ตัวอย่าง นักเรียนร่วมแสดงความรู้สึกในการช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยโดยปราศจากข้อกำหนดใดๆ ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจ การช่วยเหลือผู้อื่นนอกจากจะสร้างความสุขในการช่วยเหลือผู้อื่น ยังเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจแห่งตน จากการสังเกตพฤติกรรมและการกระทำกิจกรรมไปงานแล้ว นักเรียนมีแนวทางพัฒนาตนเอง เป็นผู้มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และการอาสาช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียน ตัวอย่างแสดงความคิดเห็นดังนี้ แบ่งปันสิ่งของให้เพื่อนด้วยความเต็มใจ ช่วยเหลือเพื่อนๆ อาสาช่วยดูแลทำความสะอาดห้องเรียน อาสาช่วยงานคุณครู อาสาช่วยถือของให้คุณครู สอนการบ้านให้เพื่อนๆ ช่วยกันจัดกิจกรรมของทางโรงเรียน อาสาช่วยงานต่างๆ การช่วยเหลือโดยการเสียสละเป็นแรงใจและสร้างความสุขต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ของทางโรงเรียนและจากคำพูดที่ว่า

“หนูจะช่วยคุณครูถือของทุกครั้งที่เห็นคุณครูถือของเลยล่ะ”

“ผมจะช่วยสอนการบ้านให้เพื่อนๆ และแบ่งคอมพิวเตอร์ให้เพื่อนได้ใช้ด้วยกันครับ”

“หนูจะอาสาช่วยเหลืองานกิจกรรมของทางโรงเรียนล่ะ”

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 7 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในการอาสาช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียนด้วยความเต็มใจ สละประโยชน์ของตนเพื่อประโยชน์ต่อบุคคลและส่วนรวมของทางโรงเรียน ช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อส่วนรวมของทางโรงเรียนพร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 7 ทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการอาสาช่วยเหลือบุคคลและกิจกรรมในโรงเรียนด้วยความเต็มใจ มีน้ำใจต่อส่วนรวม ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกของนักเรียน ดังนี้

“ได้เรียนรู้ว่าการช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยงานของทางโรงเรียน เป็นการแสดงความเอื้อเฟื้อ เราควรช่วยด้วยความเต็มใจ อาสาช่วยเหลือ”

“ได้เรียนรู้เรื่อง จิตสำนึกสาธารณะ ในเรื่อง การอาสาช่วยเหลือ เพื่อน ช่วย เพื่อน มีน้ำใจต่อผู้อื่นและทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เห็นความสำคัญการช่วยเหลือผู้อื่น”

“การมีน้ำใจช่วยเหลือบุคคลและกิจกรรมของทางโรงเรียน แสดงให้เห็นว่าเรามีจิตสำนึกสาธารณะ และยังทำให้บุคคลอื่นๆ ชื่นชมและสร้างความสุขให้กับผู้อื่น”

ด้านที่ 2.2 จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน

ครั้งที่ 8 รักษ์บางแสน

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณในชุมชน

2. เพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมและถือเป็นหน้าที่ในการช่วยกันดูแลรักษาความสะอาดบริเวณในชุมชน

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดในชุมชน รักษาบางแสนชุมชนของเรา ปลูกฝังจิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมในการรักษาความสะอาด สร้างพฤติกรรมการรักษาความสะอาดช่วยพัฒนาชุมชนบางแสนให้เกิดความสะอาดและสวยงาม

จากการทำกิจกรรม ที่ผู้วิจัยได้เสนอตัวแบบรุ่นพี่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 เป็นตัวแบบบุคคลจริง และตัวแบบจาก Video YouTube ซึ่งนักเรียนเห็นความสำคัญของการรักษาความสะอาดของชุมชนบางแสนของเรา สนใจกับการทำกิจกรรม ซึ่งจากการสังเกตการณ์ทำกิจกรรมและการทำใบงาน รักษาบางแสน นักเรียนเห็นความสำคัญของการรักษาความสะอาดบริเวณชุมชนของเรา โดยเราทุกคนต้องมีส่วนร่วมเพื่อชุมชนบางแสน ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นว่า ไม่ทิ้งขยะ เก็บขยะในชุมชน แยกขยะ ช่วยกันดูแลความสะอาดชุมชนเรา กวาดขยะ และล้างทำความสะอาดชุมชนไม่ให้เป็นที่แหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรค และจากคำพูดที่ว่า

“เราทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนบางแสน ผมจะทิ้งขยะในที่ให้ทิ้ง และถ้าเห็นขยะจะเก็บทิ้งลงถังขยะครับ”

“ผมจะช่วยรณรงค์ให้ทุกคนรักษาชุมชนบางแสนของเราครับ”

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 8 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณชุมชนพร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 8 ทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณชุมชน และถือเป็นหน้าที่ในการช่วยกันดูแลรักษาความสะอาดบริเวณชุมชน ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกของนักเรียน ดังนี้

“ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดชุมชน เพื่อให้ชุมชนของเราน่าอยู่”

“ตระหนักถึงการรักษาความสะอาดของชุมชน ไม่ทิ้งขยะลงตามพื้นถนน แยกขยะก่อนทิ้ง เพราะฉะนั้นขยะในมือท่าน ทิ้งลงถัง เพื่อชุมชนของเรา”

“เสริมสร้างให้เราเป็นคนรักษาความสะอาดของชุมชนของเรา เพราะเป็นบ้านหลังใหญ่ของเราทุกคน”

“รู้สึกมีความสุขที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้ เพราะเราเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาชุมชนของเรา”

ครั้งที่ 9 ร่วมด้วย ช่วยกัน

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อนักเรียนเกิดความตระหนักถึงการใช้ของส่วนรวมในชุมชนอย่างรู้คุณค่า และใช้เท่าที่จำเป็น
 2. เพื่อให้นักเรียนเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมของในชุมชน
 3. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดจิตสำนึกการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์สูงสุดของในชุมชน

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมของทางชุมชนอย่างรู้คุณค่า สร้างพฤติกรรมและส่งเสริมให้ทุกคนคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์สูงสุดในชุมชนของเรา

จากการทำกิจกรรม ผู้วิจัยได้นำเสนอตัวแบบรุ่นพี่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 ตัวแบบบุคคลจริงที่ได้ทำกิจกรรมกวาดลานวัดบางเป้ง และตัวแบบวิถีทัศน์ นักเรียนให้ความสนใจและตั้งใจทำกิจกรรม พร้อมทั้งแสดงความรู้สึกที่ได้เรียนรู้ถึงการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมของทางชุมชน จากการสังเกตการณ์เข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนและจากการตรวจใบงาน พบว่า นักเรียนเกิดจิตสำนึกการรักษาสาธารณะสมบัติและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมของทางชุมชน ซึ่งนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นดังนี้ เอาใจใส่ดูแลรักษาสาธารณะสมบัติของชุมชน ไม่ขีดเขียนบนกำแพงวัด ไม่ขีดเขียนโต๊ะเก้าอี้สาธารณะ หรือที่สาธารณะ รักษาความสะอาดห้องน้ำสาธารณะ ใช้ของส่วนรวมอย่างระมัดระวัง กวาดลานวัด รักษาสมบัติของส่วนรวม ใช้ของส่วนรวมอย่างทะนุถนอม ต่อแถวขึ้นรถประจำทาง ต่อแถวซื้ออาหาร ไม่ส่งเสียงดังเวลาเข้าห้องสมุดประชาชน แบ่งปันสิ่งของสาธารณะให้ผู้อื่นได้ใช้ ไม่ยึดครองของส่วนรวมมาเป็นของตน สิ่งต่างๆที่เราได้ทำจะทำให้ชุมชนและสังคมของเราอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข ทุกคนคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 9 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในการรักษาสาธารณะสมบัติของชุมชนและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวม เพื่อประโยชน์สูงสุดของในชุมชน พร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 9 ทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการรักษาธารณะสมบัติของชุมชนและเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์สูงสุดของในชุมชน ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกรักของนักเรียน ดังนี้

“ได้ทราบถึงการรักษาธารณะสมบัติของชุมชน และสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน เพื่อปรับใช้กับชุมชนของเราได้”

“ได้รู้จักการดูแลรักษาธารณะสมบัติของชุมชน เอาใจใส่ดูแลธารณะสมบัติของ ส่วนรวม”

“เรียนรู้และเข้าใจเรื่อง การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมของชุมชนมากขึ้น ไม่ ควรยึดครองของส่วนรวมมาเป็นของตน”

“ควรช่วยกันดูแลรักษาธารณะสมบัติของชุมชน เช่น ห้องน้ำชุมชน เครื่องออกกำลังกายของชุมชน เก้าอี้นั่งธารณะ ใช้อย่างทะนุถนอม เพื่อเกิดประโยชน์กับทุกคนในชุมชน”

“ควรเคารพสิทธิของผู้อื่น ต่อแถวซื้อของ ไม่แข่งคิวคนอื่น เพื่อให้ทุกคนในสังคมอยู่ ร่วมกันอย่างมีความสุข”

ครั้งที่ 10 อีโร่...อาสา

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและเห็นความสำคัญของความเสียสละ มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และอาสาช่วยเหลือกิจกรรมในชุมชนด้วยความเต็มใจ
 2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกแสดงออกถึงความเสียสละ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจ สละประโยชน์ส่วนตนและอาสาช่วยเหลือกิจกรรมในชุมชนด้วยความเต็มใจ เพื่อช่วยเหลือทำประโยชน์ต่อบุคคลและส่วนรวม

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการให้ความช่วยเหลือผู้อื่นและช่วยเหลือกิจกรรมในชุมชนด้วยความเต็มใจ โดยช่วยทำกิจวัตร ช่วยกิจกรรมต่างๆของทางชุมชนให้ประสบความสำเร็จด้วยความเต็มใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่หวังผลตอบแทน สร้างจิตสำนึกสาธารณะในการช่วยเหลือผู้อื่นและกิจกรรมต่างๆในชุมชน จะส่งผลให้ผู้ปฏิบัติเกิดความภาคภูมิใจและสุขใจที่ได้ช่วยเหลือ

จากการทำกิจกรรม ผู้วิจัยได้นำเสนอตัวแบบVideo YouTube Hero ของคนไทย ช่วย คู่รักชาวต่างชาติออกจากโคลนตม ที่กระบี่ และ Video YouTube ผอ.โรงเรียนจิตอาสาจราจรซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้มีจิตสำนึกสาธารณะในการอาสาช่วยเหลือผู้อื่นและสังคม จะทำให้นักเรียนเกิดแรงบันดาลใจในการทำความดีช่วยเหลือผู้อื่นนักเรียนมีความยินดีและเต็มใจอาสาช่วยเหลือบุคคล

และกิจกรรมในชุมชน จากการสังเกตการณ์เข้าร่วมกิจกรรมนักเรียนและจากการตรวจใบงาน พบว่านักเรียนเห็นถึงการมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน แสดงให้เห็นว่าเรามีจิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนร่วมและยังทำให้คนอื่นชื่นชมและได้เห็นแบบอย่างที่ดี การมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นหรือกิจกรรมต่างๆของชุมชน การรู้จักเสียสละ ทำให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเราเองและต่อผู้อื่น การช่วยเหลือผู้อื่นด้วยกำลังกายกำลังใจและกำลังสติปัญญาโดยไม่หวังผลตอบแทนซึ่งนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นดังนี้ช่วยคนในชุมชนจัดกิจกรรมต่างๆ อาสาช่วยเหลือผู้อื่น จูงคนแก่ข้ามถนน อาสาช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจมีความมุ่งมั่นในการทำมาความดีช่วยด้วยใจที่บริสุทธิ์ และจากคำพูดที่ว่า

“ถ้าผมเห็นคนในชุมชนเดือดร้อน ผมจะอาสาช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ”

“หนูรู้สึกตัวเองมีประโยชน์มากขึ้นที่ได้ช่วยเหลือผู้อื่น เป็นความสุขใจและต่อไปหนูจะช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจและอาสาช่วยกิจกรรมต่างๆของชุมชน”

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 10 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ ความเสียสละ มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ อาสาช่วยเหลือกิจกรรมของชุมชนด้วยความเต็มใจ และอาสาช่วยเหลือบุคคลในชุมชน เพื่อประโยชน์ต่อบุคคลและส่วนร่วมของชุมชน ร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 10 ทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของความเสียสละ มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ อาสาช่วยเหลือกิจกรรมของชุมชนด้วยความเต็มใจ และอาสาช่วยเหลือบุคคลในชุมชน ของส่วนรวม เพื่อประโยชน์สูงสุดของในชุมชน ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกของนักเรียน ดังนี้

“การมีน้ำใจต่อผู้อื่นช่วยเหลือบุคคลในชุมชน โดยไม่หวังผลตอบแทน แสดงให้เห็นว่าเราเป็นผู้มีจิตสำนึกสาธารณะ”

“ได้เรียนรู้ถึงการอาสาช่วยเหลือกิจกรรมในชุมชน มีจิตอาสา มีความเสียสละ เห็นประโยชน์ต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน”

“ชื่นชมผู้ที่มีจิตอาสาช่วยเหลือ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ายกย่องเป็นอย่างมาก เช่น นักเรียนจิตอาสาช่วยงานจราจร หรือการช่วยเหลือผู้อื่น นอกจากจะสะท้อนสังคมแห่งการช่วยเหลือแล้ว ยังปลูกฝัง ให้เห็นคุณค่า ของการอาสาช่วยเหลือด้วย”

“มุ่งมั่นในการทำมาความดี เพื่อชุมชนของเรา สร้างชุมชนที่เข้มแข็ง”

ครั้งที่ 11 รักเรา รักษ์โลก

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อนักเรียนเกิดความตระหนักถึงการรักษาสีสิ่งแวดล้อมในชุมชน

2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อประโยชน์

สูงสุดของชุมชน

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน สร้างจิตสำนึกสาธารณะเพื่อส่วนรวมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน สร้างพฤติกรรมเห็นคุณค่า คำนึงถึงประโยชน์สุขของส่วนรวมในการรักษาสิ่งแวดล้อมของชุมชน

จากการทำกิจกรรม ผู้วิจัยได้นำเสนอตัวแบบ Video YouTube อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และ Video YouTube ฝึบ้ำสอน ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้มีจิตสาธารณะในการตระหนักถึงการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน จะทำให้นักเรียนเกิดแรงบันดาลใจในการรักษาสิ่งแวดล้อมจากการสังเกตการณ์เข้าร่วมกิจกรรมนักเรียนและจากการตรวจใบงาน พบว่า กิจกรรมที่ทำกระตุ้นสำนึกของนักเรียนในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และบอกวิธีการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชนของเราได้ ดังนี้ โดยการปลูกป่า ดูแลสวนป่า รณรงค์คนในชุมชนไม่ทิ้งขยะในแม่น้ำลำคลอง แยกขยะก่อนทิ้ง แยกขยะ และนำเศษวัสดุมาประดิษฐ์เป็นของใช้เพื่อช่วยลดภาวะโลกร้อน ไม่เผาขยะ ลดการใช้ถุงพลาสติก ใช้ไฟและน้ำเท่าที่จำเป็น ใช้ถุงผ้าเพื่อลดโลกร้อน และทำโครงการธนาคารขยะรีไซเคิลในชุมชน ให้ทุกคนตระหนักถึงสิ่งแวดล้อมเพื่อให้โลกของเราน่าอยู่ และสิ่งแวดล้อมให้อยู่กับเราอย่างยั่งยืน และจากคำพูดที่ว่า

“หนูจะไม่ทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลองและจะเป็นส่วนหนึ่งในการรณรงค์ให้ทุกคนร่วมมือกันรักษาสิ่งแวดล้อมค่ะ”

“ผมจะชวนเพื่อนๆ ปลูกป่าและรักษาสิ่งแวดล้อมของชุมชนเราครับ”

“สิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องของเราทุกคน ผมจะรณรงค์ให้ทุกคนแยกขยะก่อนทิ้ง ให้ทุกคนรู้จักการนำกลับมาใช้ใหม่ รักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชนของเรา”

ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 11 ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ถึงการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชนพร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึจากการเข้าร่วมกิจกรรม เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 11 ทำให้นักเรียนตระหนักของการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน สร้างพฤติกรรมเห็นคุณค่า คำนึงถึงประโยชน์สุขของส่วนรวมในการรักษาสิ่งแวดล้อมภายในชุมชนของเรา ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกละเอียดของนักเรียน ดังนี้

“ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อม ถ้าเราไม่ช่วยกันดูแล สิ่งแวดล้อมทั้งป่าไม้ แหล่งน้ำ หรือทรัพยากรธรรมชาติในชุมชน ทรัพยากรจะหมดลงและส่งผลกระทบต่อคนรุ่นต่อไป”

“สิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องใกล้ตัวเราทุกคน ควรช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม เช่น การแยกขยะ การเพิ่มพื้นที่สีเขียวในชุมชน รณรงค์ให้ใช้จักรยาน เห็นความสำคัญของการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชนของเรา”

“ได้เห็นตัวอย่างที่ดีจากตัวแบบ และสามารถนำไปปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันได้ และยังทำให้เกิด จิตสำนึกสาธารณะ ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่ดีกว่าเดิม”

“เป็นกิจกรรมที่มีสารประโยชน์ และให้ความรู้ในเรื่อง การรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน เพื่อประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมของเรา”

ครั้งที่ 12 ปัจฉินิเทศ“จิตสำนึกสาธารณะ”

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อนักเรียนเห็นความสำคัญของการมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียน
 2. เพื่อให้นักเรียนบอกประโยชน์ของและข้อคิดที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 3. เพื่อให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของตนได้

ผลการทำกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการมีจิตสำนึกสาธารณะ และช่วยให้นักเรียนได้อภิปรายสรุปกิจกรรมที่ได้ร่วมกันทำกิจกรรมทั้งหมด 12 กิจกรรม พร้อมบอกประโยชน์ของการจัดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะและข้อคิดที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะและนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

จากการทำกิจกรรมพบว่า นักเรียนสามารถปฏิบัติตามแผนกิจกรรมและเกิดการเรียนรู้ความเข้าใจ ตระหนักถึงจิตสำนึกสาธารณะ ทราบถึงประโยชน์ที่จะได้รับ นักเรียนได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะต่อตนเอง จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อโรงเรียน และจิตสำนึกสาธารณะเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน จนทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ และนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข และเกิดการมีภูมิคุ้มกันที่ดี และเป็นการเสริมสร้างคุณภาพของชีวิตที่ดี บนพื้นฐานของการตั้งใจดีและเจตนาดี และเป็นกำลังในการพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการเข้าร่วมกิจกรรมทั้งหมด 12 กิจกรรม ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ถึง ประมวลผลการเรียนรู้ และนำความรู้ถึงจิตสำนึกสาธารณะที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งร่วมกันอภิปราย และแสดงความรู้สึกจากการเข้าร่วมกิจกรรม

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งที่ 12 ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของจิตสำนึกสาธารณะมากขึ้น ซึ่งจิตสำนึกสาธารณะที่ได้เรียนรู้นำมาเป็นประสบการณ์ เพื่อให้เกิดประโยชน์และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อพัฒนาพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ เสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี บนพื้นฐานของเจตนาที่ดีต่อตนเอง ครอบครัว โรงเรียน ชุมชน และสังคมส่วนรวม เพื่อเป็นแรงบันดาลใจในการพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากการแสดงความรู้สึกของนักเรียน ดังนี้

“รู้ถึงคุณค่าและเห็นถึงสำคัญของคำว่า จิตสำนึกสาธารณะ ทั้งจิตสำนึกสาธารณะต่อตนเอง จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อโรงเรียน และจิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน”

“ได้เข้าถึง จิตสำนึกสาธารณะมากขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวเรา และเราทุกคนควรใส่ใจสนใจ และจริงจังต่อการกระทำของเรา ทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคมส่วนรวม”

“จิตสำนึกสาธารณะ มีความสำคัญไม่น้อยกว่าการพัฒนาเศรษฐกิจ และจิตสำนึกสาธารณะเป็นเรื่องของตนเองที่คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวม และคำนึงถึงผู้อื่น แสดงความรับผิดชอบต่อสังคม คำนึงถึงหน้าที่ของตนเอง เพื่อประโยชน์ของทุกคนในสังคม ”

“ขอบคุณกิจกรรมแนะแนวทั้ง 12 ครั้ง ที่ทำให้เข้าใจและเห็นถึงความสำคัญของการอยู่ร่วมกัน คำนึงถึงผู้อื่น ทุกภาคส่วน นับเป็นประโยชน์อย่างมาก ส่งผลดีต่อคุณภาพชีวิตของคนในสังคม สามารถทำให้สมาชิกในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างเข้าใจ มีความสุข เกิดความปรารถนาดีต่อกัน และส่งผลให้โลกของเราน่าอยู่มากขึ้นเกิดความสันติและสงบสุข”

“กิจกรรมที่ได้เรียนรู้มานั้น เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะที่ดีมาก”

ผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ พบว่า นักเรียนเกิดการตระหนักและเกิดการเรียนรู้เรื่องจิตสำนึกสาธารณะด้านต่างๆ และสามารถสะท้อนความคิดเห็นและความรู้สึกที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะไปในแนวทางที่ดีขึ้น โดยตัวแบบแต่ละประเภทมีผลช่วยส่งเสริมพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะในแต่ละด้านให้คงทนอยู่นาน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ตัวแบบบุคคลจริง ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมทางด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความซื่อสัตย์ สุจริตต่อตนเอง ผู้อื่น และส่วนรวม ดูแลรักษาความสะอาดบริเวณในชุมชน รักษาสาธารณะสมบัติของชุมชน และเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์ของทางชุมชน

2. ตัวแบบสัญลักษณ์ (วีดิทัศน์) ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมทางด้านความพอเพียง พอประมาณ การตรงต่อเวลา การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเต็มใจ ความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง ผู้อื่น และส่วนรวม การดูแลรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน รักษาสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน รักษาสาธารณะสมบัติของทางโรงเรียนเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมของทางโรงเรียน อาสาช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียนด้วยความเต็มใจ ดูแลรักษาความสะอาดบริเวณในชุมชน รักษาสาธารณะสมบัติในชุมชน เคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์ของทางชุมชน อาสาช่วยเหลือกิจกรรมในชุมชน และรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน

3. ตัวแบบสัญลักษณ์ (รูปภาพ) ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมทางการดูแลรักษาความสะอาดบริเวณในโรงเรียน รักษาสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน รักษาสาธารณะสมบัติของทางโรงเรียน เคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมของทางโรงเรียน ดูแลรักษาความสะอาดบริเวณในชุมชน รักษาสาธารณะสมบัติของชุมชนเคารพสิทธิการใช้ของส่วนรวมเพื่อประโยชน์ของทางชุมชนและการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน

4. ตัวแบบสัญลักษณ์ (สถานการณ์จำลอง) ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมทางการตรงต่อเวลา และอาสาช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียนด้วยความเต็มใจ

5. คำบอกเล่าหรือสารบันทึก (กรณีตัวอย่าง จากข่าว) ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมด้านความเสียสละ มีน้ำใจ อาสาช่วยเหลือบุคคลและกิจกรรมในชุมชน

จากการที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์การมีส่วนร่วมและการแสดงความคิดเห็นพร้อมทั้งแสดงความรู้สึกละเอียดของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า ตัวแบบที่ได้ผลดีจากการสังเกตในการเข้าร่วมกิจกรรมคือ ตัวแบบบุคคลจริง เพราะเป็นตัวแทนแสดงพฤติกรรมที่ชัดเจน สามารถเลียนแบบพฤติกรรมตามตัวแบบได้ดีกว่าการเสนอตัวแบบด้วยวิธีการอื่น รองลงมาตัวแบบสัญลักษณ์ และสารบันทึกหรือคำบอกเล่า และการเสนอตัวแบบต้องควบคู่กับการเสริมแรง โดยการเสริมแรงแก่ตัวแบบและเสริมแรงแก่ผู้เลียนแบบ เมื่อแสดงพฤติกรรมเช่นเดียวกับตัวแบบ หรือพฤติกรรมที่เหมาะสม และแสดงพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะต่อตนเอง ผู้อื่น และส่วนรวม

จากการทำกิจกรรมและการสรุปไปงานกิจกรรมในแต่ละครั้ง พร้อมทั้งจากการแสดงความรู้สึกละเอียดของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทั้ง 12 ครั้ง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ พบว่า นักเรียนได้เรียนรู้ เข้าใจความหมาย ความสำคัญ คุณค่า ตระหนักถึงความสำคัญของจิตสำนึกสาธารณะ และเห็นถึงประโยชน์ของพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ ประกอบด้วย 2 ด้าน คือ (1)

จิตสำนึกสาธารณะต่อตนเองคือปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ มีความซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา ประหยัดรู้จักความพอดี และมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และ (2) จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวม แบ่งเป็น 2.1) จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อโรงเรียน คือ ดูแลทำความสะอาดบริเวณโรงเรียน ดูแลรักษาสาธารณะสมบัติของโรงเรียน รักษาสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนเคารพสิทธิในการใช้สาธารณะสมบัติของทางโรงเรียน และอาสาช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียนด้วยความเต็มใจ 2.2) จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน คือ ดูแลทำความสะอาดบริเวณชุมชน ดูแลรักษาสาธารณะสมบัติของชุมชน รักษาสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน เคารพสิทธิในการใช้สาธารณะสมบัติของชุมชน และอาสาช่วยเหลือกิจกรรมในชุมชนด้วยความเต็มใจ ซึ่งส่งผลดีให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันใช้เป็นแนวทางการประพฤติและนำไปปฏิบัติ เพื่อบรรลุเป้าหมายและสรรค์สร้างสังคมส่วนรวม ดูแลรักษาของส่วนรวม รู้จักเอาใจใส่ต่อตนเอง ต่อคนรอบข้าง มีความรับผิดชอบทั้งความคิด การกระทำ และคำพูด ไม่เห็นแก่ประโยชน์และความสะดวกของตนเองเป็นที่ตั้ง มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ต่อสังคม และต่อประเทศชาติ ทั้งนี้จากข้อมูลข้างต้นถือได้ว่า นักเรียนได้เรียนรู้สนับสนุน ส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น และสร้างคุณภาพชีวิตในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

